మళ్ళీ మళ్ళీ అదే కథ

—శ్రీ మధుర్‌జీ

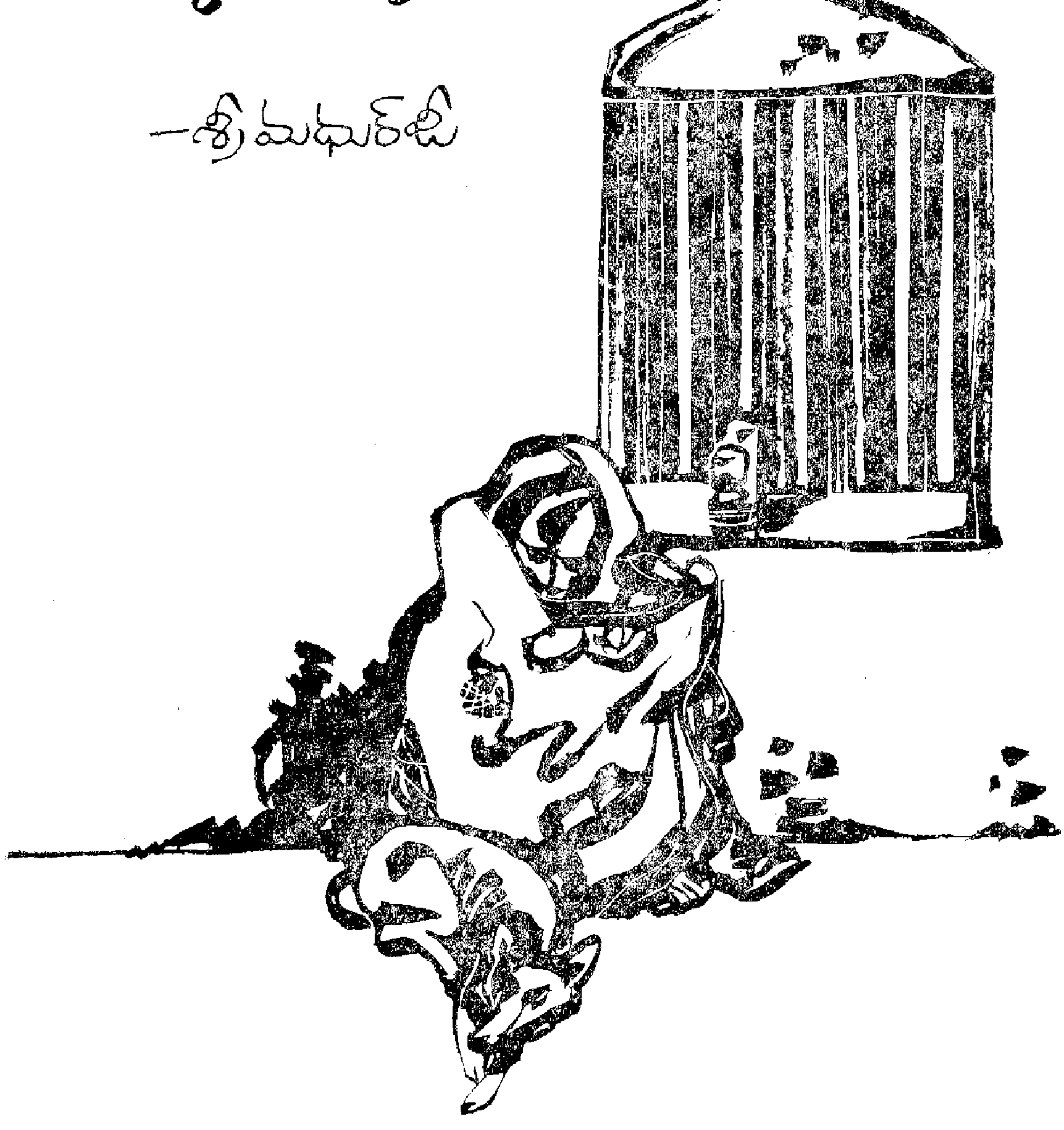

డిసెంబరునెల

చలి ఎముకల్ని కొరుక్కుతింటోంది నిర్దాక్షిణ్యంగా. చిరుచీకట్లు ముసురుకోక మునుపే చలి తన విజయపతాకాన్ని గర్వంగా ఎగుర వేస్తోంది. పూరి గుడిశెల్లోనూ- ఆరుబయట ఆకాశం క్రింద తలదాచుకున్న దిక్కులేని దీనులమీద— పగబట్టినట్లు కసికసిగా విజృంభించి మరీ కొరుక్కుతింటోంది— కనిపించని తన కోరలతో.

ఒక్కమాటలో— ద్విగుణీకృతోత్సాహంతో చలి లోకంమీద విజయవిహారం చేస్తున్న శీతాకాలమది.

ఎండిన బడుగుదేహాల పాలిట శాపమది !

బక్కచిక్కిన దీనజనుల శరీరాల కోతల కాలమది ! !

పల్లె.

రాత్రి ఏడుగంటలవేళ - చలికి స్వాగతం పలకటం యిష్టంలేక తలుపులు బిడాయించుకుని వెచ్చదనం ఒడిలో హాయిగా పడుకుంది గ్రామం. ఆ నిశ్శబ్ద నిశీధిలో చలిగాలి మూసిన తలుపులకేసి కోపంగా చూస్తూ— తలుపులే లేని పూరిగుడిసెలకేసి హుషారుగా పరుగులు తీస్తోంది...మధ్య మధ్య ఆకాశం కప్పుక్రింద 'మూడంకె' వేసి తల

నాచుకున్న శిథిల శరీరాన్ని ఆనందంగా చప్పరిస్తూ. తమ శరీరాల్ని వేధిస్తున్న దెవరో తెలియక- పిచ్చి కోపంతో ఊరకుక్కలు వుండి వుండి ఆకాశంకేసి మోరలు సాచి 'గో' మంటున్నాయి.

మెరక వీధి.

మెరకవీధిలో వరండాలేని పెంకుటిల్లు. పడిపోవటానికి సమాయత్తమౌతున్న ఆ పెంకుటింటి ముందు- వెలగనా మాననా అని ఆలోచిస్తూ గుడ్డిగా వెలుగుతున్న వీధి దీపం. వీధిదీపం క్రీనీడలో కాళ్లూ,తోక పొట్టలోకి ముడుచుకుని దీనంగా పడుకున్న ముసలికుక్క.

పెంకుటింటి అరుగుమీద- విలయతాండవం చేస్తున్న వెర్రి చలిలో మూటలా ఓ ఆకారం. మూసిన ఆ పెంకుటింటి తలుపుల వెనుక వెచ్చని ఓ పడుచు జంట

అరుగుమీద ముడుచుక కూర్చున్న ఆ ఆకారం వయస్సు ఆరుపదులు. పేరు రామభద్రుడు. ఆరుపదులు వయస్సును పైనేసుకుని శిథిలావస్థకు చేరువయిన ఆ బక్కచిక్కిన రామభద్రుని దేహాన్ని, చలి కనీస జాలికూడా లేకుండా నిర్దాక్షిణ్యంగా- తన కోరలతో కనిపించిన ప్రతిచోట కసిగా కొరుకుతోంది. చలికోరల బారిన పడకుండా తన ముసలి దేహాన్ని రక్షించుకోవాలని- చిరుగుల దుప్పటి సాయంతో రామభద్రుడు ఎంత ప్రయత్నించినా సాధ్యం కావటం లేదు.

చీకటి ఆకాశంలో చుక్కల్లా- ఆ గుడ్డివెలుగులో దుప్పటినిండా చిరుగులు మెరుస్తున్నాయి.

రామభద్రుడు మరింతగా, మ....రిం....త...గా.... ముడుచుక్కూర్చున్నాడు.

ప్చ్.... లాభం లేదు.

చలి....చలి....చలి....చలి.

క్షణక్షణానికి బలపడుతున్న చలిగాలులు !

మరింత వాడిగా పదునెక్కుతున్న చలికోరలు !!

రామభద్రుడు తన దుప్పటివంక దిగులుగా చూసుకున్నాడు. ఇక నీ శరీరాన్ని రక్షించడం నావల్ల కాదన్నట్లుగా చిన్నబోయి మౌనంగా చూసింది దుప్పటి.

తలమీదినుండి జారిన దుప్పటిని మళ్ళీ తలపైకి లాక్కున్నాడు. తనకు దొరికిన ఒక్కక్షణం అవకాశాన్ని చలి సద్వినియోగ పరుచుకుంది— చెవుల్లోకి రివ్వున దూరి.

వీధి దీపం క్రింద ముసలికుక్క మరింత ముడుచుకొని— చీకట్లోకి చూస్తూ 'గో' మంది దీనంగా.

'ప్చ్.... పాపం ముసిల్ది నాకు మల్లేనే
సలికి సచ్చిపోతున్నాది—రామభద్రుడు
కుక్కమీద జాలితో గొణుక్కున్నాడు.

రామభద్రుడు కూర్చున్న అరుగుక్రింద యెప్పుడో కోళ్లకొరకు కట్టించిన ఓ గూడుంది. ఆ గూట్లో పడుచుకుక్క వెచ్చగా పడుకుంది.

'యెదవది...ఈ పడుసుకుక్క ఆ యీదిలో పడుకొని..పాపమా ముసల్దాన్ని యెచ్చంగా గూట్లో పడుకోనీరాదూ...'

కానీ - రామభద్రుడికి తన ఆలోచనకు తనకే నవ్వొచ్చింది.

'యిదేటి... తనిట్టా తలగిందులుగా ఆలోసిత్తున్నాడు...యెక్కడైనా ముసిలోల్లు బయటా...పడుసోల్లు లోపలేగా రివాజు...'

చలిగాలి రివ్వున వీచి -యింటి ముందున్న కొబ్బరి చెట్టా కుల్ని పలుకరించింది.

'దీన్సిగదరగ...యియ్యాల సలి మా సెడ్డగా వుంది. బీడిముట్టిచ్చి రెండు దమ్ములాగాల్సిందే -'

రామభద్రుడు కప్పుకున్న దుప్పటి జారకుండా జాగ్రత్తగా జేబులోనుండి బీడీ తీసి ముట్టించి- గుండెల నిండుగా పొగపీల్చాడు.

వెచ్చటి అనుభూతి.

ఆ అనుభూతిని దూరంచేస్తూ దగ్గుపొర వచ్చింది.

ఖణేల్ ...ఖణేల్ ...ఖణేల్ ...

"మీ ముసలాడు నిద్దరపట్టక సత్తున్నాడు లాగుందే...అదేంటా పాడుదగ్గు. చీ...చీ..." కోడలు విసుక్కుంటోంది.

'పొద్దుటాల కూడుదిన్న కాన్నుంచీ..యాప చెట్టు నీడన బడి గురక లెడుతూ నిద్దరోవటమే....మరి రాత్తిరి నిద్దరపట్టమంటె యెట్లా పడ్తది-' కొడుకు వ్యంగ్యంగా వివరిస్తున్నాడు.

కోడలు మళ్ళీ ఏదో గొణుగుతూ అడిగింది. కొడుకు నవ్వుతూ జవాబిచ్చాడు. కొడుకు జవాబుకు కోడలు పడీ పడీ నవ్వుతోంది.

రామభద్రుణ్ని ఆ నవ్వు చలికంటే కూడా బాధించింది.

అవునుమరి – చలిబాధ శరీరానికేగాని మనసుకు కాదుకదా !

—'సీ....సీ.... యీ యెదవ సరీరంల సత్తువుడిగినాక మరింక బతక్కూడదు. బతికినా కన్నవోల్లకి దూరంగా నాలుగీదులు బిచ్చమెత్తొకుని బతకాల. అదీ శాతగాకపోతే సెర్లోదూకి సావాల. గట్లా కాకుండా యిట్లా కన్నవాల్ల కాల్లకిందబడి ....ఆల్ల సూటిపోటి మాటలంటూ .... కోడల్ల యీసడింపులు బరిచ్చి .... శెవంనాగుండేదాని కన్న సావటం నయం...'

రామభద్రుని కళ్లు చెమ్మగిల్లాయి.

మనసు బాధతో విలవిలలాడింది.

ఇంట్లోనుండి మాటలు వినరావటం లేదు.

కొడుకూ, కోడలూ తలుపులు, కిటికీలు బిగించుకుని — వెచ్చని కంబళీ కప్పుకొని హాయిగా నిద్రపోతున్నారు.

బయట అరుగుమీద ఆకాశంక్రింద చిరుగుల దుప్పటితో తంటాలు పడుతూ – శిథిల శరీరాన్ని చలికి ఆహారం చేస్తున్నాడు ముసలితండ్రి రామభద్రుడు.

చీకటి మరింత చిక్కబడింది.

చలికి మరింత బలం పెరిగింది.

ముసలి శరీరంలో రక్తం మరింత చల్లబడింది.

చలి చలి.. చలి...

చర్మాన్ని కోసే...ఎముకల్ని కొరికే.. కండల్ని పిండే—చలి. చలి—చలి,

రామభద్రుడిలో వణుకు మొదలయ్యింది.

39 అరుగుమీద చలిలో చిరుగుల దుప్పటితో పడుకోవటం సాధ్యమయ్యేలా లేదు.

రామభద్రుని మనసులో ఆంజనేయస్వామి గుడి మెదిలింది.

గుడిలోని వెచ్చదనం రారమ్మని ఆహ్వానించింది.

అరుగు .. గుడి. గుడి....అరుగు

చలి.... వేడి.... వేడి .. చలి....

శరీరం కదలమని బలంగా ప్రోత్సహిస్తోంది.

మనసు పదపదమని మరింతగా తొందర పెడుతోంది.

—కాని బుద్ధి రామభద్రుని అంత చలిలోనూ అరుగుమీదే కదలకుండా కట్టి పడేసింది.

సాయంకాలం జరిగిన సంఘటన రామభద్రుని కళ్లముందు కదలాడింది.

రామభద్రుడు వేపచెట్టు క్రింద కుక్కిమంచంలో కూర్చుని – బీడి కాల్చుకుంటున్నాడు ... మధ్య మధ్య దగ్గుకుంటూ.

కొడుకు విసురుగా వచ్చాడు వీధిలోనుంచి. చేతిలోనున్న వస్తువేదో కోపంతో ఓ మూలకు గిరాటేశాడు. రామభద్రుడు మౌనంగా కొడుకును గమనిస్తున్నాడు.

'ఏమేవ్ ... ' పెళ్లాన్ని గొంతు చించుకుని కేకేశాడు.

ఇంట్లోనుండి కోడలు బయటికొచ్చింది ప్రశ్నార్థకంగా చూస్తూ.

' యీ వూల్లో నేను తలెత్తుక తిరగాలనుకున్నరా ... లేదా...' కొడుకు కంఠం ఖంగున మ్రోగింది.

'యేం జరిగిందేటి ... ?'

'యింకేం జరగాలి ... నాకు తల కొట్టేసినట్లయ్యింది...అగో... ఆ ముసలాయన మూలాన్న ...'

రామభద్రుడు కుక్కిమంచంలో వులికిపడ్డాడు.

' నేనేటి సేసిన్నాన్రా ... '

'యేటిసేసిన్నావా ... నా బతుకు బజారు కీడ్చినావు ... నా పర్వు గంగల కల్పినావు ... అవునూ ... నేనింకా బతికున్నాననుకున్నావా.... సచ్చినాననుకున్నావా ... '

' అదేటిమాటరా ... ' రామభద్రుడి కంఠంలో మమత, బాధ.

'కాకుంటే... రాత్తుర్లు ఆంజనేయస్వామి గుడికాడ – బిచ్చగాల్ల సందున మరెందుకు పడుకుంటున్నవ్ –'

విషయం అర్థమయ్యింది రామభద్రునికి. అవును. నిజమే. ఓ వారం రోజుల్నుంచి చలి మరింత ఎక్కువయ్యింది. అందువలన – వీధి అరుగుమీద చలికి ముడుచుకుని పడుకొని ... నిద్ర పట్టక .. బాధ పడలేక ... గుడిలోకి వెళ్లి పడుకుంటున్నాడు రామభద్రుడు.

మరి గుడిలో తలదాచుకోవటానికి అభాగ్యులు కాక మరెవ్వరొస్తారు ? కానీ – రామభద్రుడికి కొడుకు మాటకు భయమూ, సిగ్గూ కలుగకపోగా చిర్రున కోపమొచ్చింది.

'ఆహా ... మరి తండిరి సుగం కోరేవాడివి ... సల్లో యెందుకు పడేశావ్ –'

'అవ్వునద ... యియ్యాల్టినుంచి నువ్వు లోపల యెచ్చగ పడుకుంటే – నేనూ నీ కొడుకూ బయటరుగుమీద సల్లో ముడుసుక పడుకుంటాం –' కోడలు సూటిగా విసిరింది.

రామభద్రుడు కోడలువైపు కోపంగా చూశాడు.

కానీ – అతనికి చేతకాని పేదవాని కోపం... సామెత అనుభవ రీత్యా తెలుసు.

'ఇగో... యీ దుప్పటి సూడండ్రి . చచ్చిన్నాత్వాత దిక్కులేని శెవాల్మీద కప్పటానికూడా పనికిరాదిది .... కుష్టోడి శెరీరంలా దీన్నిండా కంతలే. దీన్ని కప్పుకొని – నువ్వూ నీ పెల్లాం వో రాత్తిరంతా అరుగుమీద పండుకుంటే తెలుస్తాది .... నేనెందుకు బిచ్చగాల్లతో గుడికాడ పడుకున్నానో –

నీకంత పోరు సమూడిపడతా వుంటే – యిదిగో – ఓ మాంచి కంబడి కొనిపెట్టు – యిక్కన్నే మనరుగుమీనే పడుకుంటాను కాయలి పక్కకు మల్లే –'

రామభద్రుడు తన గుండెల్లో దాచుకున్న వుక్రోషాన్ని వెళ్లగక్కాడు. నోరుమూసుక పడుండక తన మాటకు నాలుగురెట్లుగా బదులు చెపుతున్నందుకు ముసలితండ్రి మీద ఆగ్రహం వెయ్యింతలుగా పెరిగింది కొడుక్కు.

'ఆహాఁ .... యిక్కడ నువ్వు సంపాయిచ్చి యిచ్చినేదంతా దాస్కోలేక చచ్చిపోతున్నా – మరింక కంబడి కొనకుంటే యెట్లా –' కొడుకు వత్తి వత్తి పలుకుతూ ఈసడించాడు.

'కంబడైతే యేంబాగుంటాది.... పట్నమెల్లి రొండొందలు పోసి వుల్లను రగ్గు కొనుక్కోరారాదూ.... యెచ్చగుంటాది – వూరు వూరెల్లి కొడుకును మెచ్చుకుంటాది –' కోడలు చేతులూ, మూతి త్రిప్పుతూ దెప్పి పొడిచింది.

రామభద్రుడి మనసు కోపంతో కుతకుత మంటూ భగ్గున మండింది. చేతకాని ఆవేశంతో పిడికిళ్లు పిసుక్కున్నాడు.

చేతిలో చిరుగుల దుప్పటి.

కళ్లముందు కోరుకుంటున్న కంబళీ.

'ఇగో – ఆకరుమాట సెపుతుండా .... మల్లా మల్లా ఆ గుళ్లో బిచ్చగాళ్లతో పడుకుంటే— మర్యాదక్కదు గాక దక్కదు – రాయే–'

కొడుకూ, కోడలు విసురుగా యింట్లో కెళ్లిపోయారు.

రామభద్రుడు మౌనంగా కన్నీళ్లు తుడుచుకున్నాడు. పిచ్చివానిలా దీనంగా శూన్యంలోకి చూస్తూ కూచున్నాడు.

——— ముసలికుక్క అరుపుకు వులికిపడ్డాడు. చలిబాధకు తట్టుకోలేక ముసలికుక్క ఒక్కసారిగా విదిలించుకుని లేచింది. అదీ రామభద్రుడితోపాటు గత వారం రోజులుగా గుడిదగ్గరే రాత్రి తలదాచుకుంటోంది – వున్నంతలో వెచ్చగా. కానీ – ఈ రోజు తన యజమాని అరుగుదిగి – యింకా గుడికేసి కదలక పోవటంతో అది విసుగుతో, బాధతో తొందర పెడుతోంది.

ముసలికుక్క రామభద్రునిచూసి తలాడించింది రా రమ్మన్నట్లు.

'పిచ్చిముండ .... గుడికాడికి రమ్మంటున్నాది నన్ను ... దానికేటి తెలుసు యీయెదవ మడుసులకు బతుక్కంటే బోడి మరియాద లెక్కువని ..'

రామభద్రుడు గొణుక్కున్నాడు.

నాలుగయిదు నిమిషాలు చూసి యిక లాభం లేదనుకుని ముసలికుక్క అరుగు దగ్గరికి వచ్చింది. వెంటనే అరుగుకింద గూట్లో వెచ్చగా పడుకున్న పడుచుకుక్క 'గయ్‌య్—' మంటూ లేచింది— తన గూట్లో యెక్కడ దూరుకుంటుందో ముసలికుక్కని.

'ఒసేవ్.... ఆ ముసల్ది నినుగన్న తల్లే—'

ముసలికుక్క భయంతో ఒక్కసారిగా వీధి దీపం కిందకు పరుగెత్తింది.

రామభద్రుడు తలయెత్తి ఆకాశం వంక చూశాడు.

'గొరకొయ్యలు' నడినెత్తి మీదకు వచ్చాయి.

'అద్దరేతిరైనా యీ యెదవ సలికి నిద్దర పట్టిసావటంలా —'

నిదురరాని మనసు నిండా ఏవేవో ఆలోచనలు ముసురుకోవటం ప్రారంభమయ్యింది.

'అదేటి యిచ్చిత్రమొగాని నిరుటిదాకా బాగా సూసుకున్నడు కొడుకు. ఆ పెళ్లాం పిల్ల వచ్చి ఆర్నెల్లయినా తిరక్కముందే— నేనంటే యీసడించుకుంటున్నడు సీటికీ మాటికీ కసురుకుంటున్నడు. నాకు కూడెట్టమే దండగని అస్తమానూ గొనుకుంటున్నడు. ఇగ కడుపు జించుక పుట్టినోడే యిట్టాగుండే— నిన్న మొన్నొచ్చిన పరాయిపిల్ల మాత్తరం సదరంగా సూస్తదా—పాడా— ?!'

కొడుకు కోడళ్ళ ఆలోచనలతో రామభద్రుడి గుండెలు బరువెక్కాయి.

అర్ధరాత్రి దాటిందని హెచ్చరిస్తూ కోళ్లు కూతలేస్తున్నాయి. రాత్రి గడిచేకొలదీ ఈదురుగాలులకు మరింత బలం పెరిగింది. చలి కోరల పదునూ పెరిగింది.

కప్పుకున్న చిరుగుల నూలు దుప్పటి చలిగాలికి, సన్నని మంచుకూ పూర్తిగా చల్లబడిపోయింది.

వణుకు .... వణుకు వణుకు.

రామభద్రుడికి ఎముకల్లో వణుకు ప్రారంభమయ్యింది. ఎంతగా మునగదీసుక్కూర్చున్నా .... ఊహుఁ ... చలినుండి శరీరాన్ని కాపాడుకోవటం సాధ్యం కాలేదు. ముసలిదేహం – సుడిగాలిలో ఒగుటాకులా చలిగాలులకు వణికి పణికి పోతోంది.

కళ్లముందు వెచ్చని కింబళీ మెదిలింది.

కప్పుకున్న చిరుగుల దుప్పటిని యీసడింపుగా చూస్తూ 'ఛీ' అనుకున్నాడు. తనను పట్టించుకోని కొడుకు ప్రవర్తన మనసులో ముల్లయింది.

(58వ పేజీ చూడండి)

(40 వ పేజీ తరువాయి)

"వుహుఁ ... నాబం లేదు ... ఆడు కంబడి కొనడు ... నన్ను గుల్లో కెల్లి పడుకోనూ పడుకోనియ్యడు. పేనాలు తోడేసే యీ సలిలో ... సలికాలం తిరక్కుండానే యేదో వొకనాడు ... రేత్తిరికి రేత్తిరే సల్లో గడ్డకట్టుక సచ్చిపోతాను ... తప్పకుండా సచ్చిపోతాను —"

చావు ఊహ మనసులో మెదిలేసరికి గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి. జీవితాంతం మనిషికి బ్రతుకు పట్ల మమకారం ... చావు పట్ల భయం. సృష్టి రహస్యం మరి !

హఠాత్తుగా రామభద్రుడి మనసులోని ఆలోచనలు ఆగిపోయాయి. ఎంత వద్దనుకున్నా మనసు నాలుగు పదుల కాలము వెనక్కి వెళ్లింది.

* * * * *

రామభద్రుడి తండ్రి జ్వరంతో మూల్గుతున్నాడు.

జరాభారంతో, జ్వర తీవ్రతతో — ముందే పండిపోయిన మనిషి — రాలిపోవటానికి సిద్ధమయిన పండుటాకులా వున్నాడు.

రామభద్రుడి భార్య కాపురాని కొచ్చి అప్పటికి రెండు నెలలే అయ్యింది. క్రొత్త కాపురంలోని ఆకర్షణ, ఆనందం, వెచ్చదనం — యింకా తగ్గలేదు మరి !

రామభద్రుడు రెడ్డిగారి యింట్లో పాలేరు పని ముగించుకొని, వెచ్చని ఊహలు మనసును తొందర పెడుతుండగా — ఆనందంగా ఈల పాటలు పాడుకుంటూ యింటికి వచ్చాడు. వాకిట్లోనే ఎదురు తెన్నులు చూస్తూ కూర్చుంది భార్య — భర్తకోసం వుత్సాహంతో సింగారించుకుని. కట్టుకున్న క్రొత్త చీర, జడలో తురుముకున్న మల్లెపూలూ కూడా వేగిరపడుతూ యెదురుచూస్తున్నాయి — తమను అక్కున చేర్చుక లాలించే వారికోసం.

రామభద్రుడు వాకిట్లోకి అడుగు పెట్టీపెట్టకుండానే భార్యను కౌగిలిలోకి తీసుకోబోయాడు తమకంతో.

'ఇస్' — అంటూ మూలన కుక్కిమంచంలో కళ్లు మూసుక పడుకున్న మామగారికేసి చూపింది — చూపులతో భర్తను వారిస్తూ.

పొంగే పాలమీద నీళ్లు చల్లినట్లుగా ఒక్కసారిగా చల్లారిపోయాడు రామభద్రుడు.

'హుఁ ... యీ ముసిలి ముండాకొడుకు యింకా యింటోనే మంచమ్మీదే మారాజులా తొంగున్నాడా ... యీ ముసిలాడి జొరమేంటోగాని ... పది నాల్లనుండి పడుసు పెల్లాంతో వూసులాడుకోటానిక్కూడా సందు దొరకటంలా ... సీసీ ...యెదవ పీడ ...

రామభద్రుడు మనసుతోనే ముసలి తండ్రిని శపించాడు — రోగం కుదరనందుకూ ... రోగంతో చావనందుకూ.

'మాపటేలకే తగ్గిందంటివిగా' — కంఠంలో నిష్ఠురత.

ఇదీ పరామర్శ. యవ్వనంలో నున్న కొడుకు — రాలిపోవటానికి సిద్ధంగా వున్న కన్నతండ్రి ఆరోగ్యం గురించిన పరామర్శ.

'కొన్చం తగ్గినాదిరా బద్దురుడూ —' నూతిలో నుండి మాటాడుతున్నట్లు బలహీనంగా ధ్వని.

'మరి తగ్గితే ... ఆ మూల్ని కుక్కిమంచంలో యెందుకూ గాల్తగలకుండా ... బయటరుగు మీదికి మంచమేత్తా — ఆయిగ పండుకో —'

కొడుకు మనసులోని 'కోరికను' అర్థం చేసుకోలేని పయసు కాదా ముసలి తండ్రిది. భార్యతో పొందబోయే మధురానుభవాల ముందు ముసలి తండ్రి ఆరోగ్యం ఏమాత్రం లెక్కలోకి రానిదనీ కూడా తెలుసు.

కానీ — ఆ వృద్ధుని మనసులో ఎక్కడో భయం.

ఎముకల్ని కొఱుక్కుతినే ఈదురు గాలిని గురించి భయం.

ముసలి శరీరాన్ని కరకర నమలగల చలి గురించి భయం. అందుకే కొడుకు మనసు తెలిసినా, కోరిక అర్థమయినా సరేనని తలూపలేక పోయాడు.

కానీ — ఆ వృద్ధుని అంగీకారం ఎవరి క్కావాలి ?

'ఇగో ... యిటు రాయే ... యీ మంచమలా కాల్లవేపు పట్టుకో...'

కొడుకూ, కోడలూ మంచాన్ని చెరోవైపున పట్టి — ముసలి దేహంతో సహా బయటరుగు మీదకు చేరవేశారు.

'ఇగో ... చలేత్తే యిది కప్పుకో —'

చిరుగుల నూలు దుప్పటి యిచ్చాడు కొడుకు రామభద్రుడు. క్షణం ఆలస్యం చెయ్యకుండా తలుపులు మూసుకున్నాయి. మూసుకున్న తలుపుల వెనుక తెరచుకున్న మధురానుభవాలు.

ఆ పెంకుటింటికి వరండా వేయించుకోలేక పోయినందుకు ఆ రాత్రి ఎంతో బాధపడ్డాడు ముసలి తండ్రి. కానీ ఆ రోజుల్లో తనూ, తన భార్య రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుని ఆ ఒక్క గదైనా అతికష్టం మీద వేసుకో గలిగారు. రెక్కల కష్టంతో యిల్లు కట్టటం మాటలా ?

ఆలోచనలు చెదరగొడుతూ ఈదురు గాలి మొదలయ్యింది.

గాలితోపాటు చలి పెరిగింది.

చలి జ్వరాన్ని పెంచింది.

చలి...జ్వరం...వణుకు...బాధ...భయం...దుఃఖం.

అది - ఆ వృద్ధుని జీవితంలో ఎంతకూ తెల్లవారని కాళరాత్రి.

మలి కోడి కూసింది.

రామభద్రుడు రెడ్డిగారి యింటికి పాలేరు పనిలోకి పోతూ తండ్రి మంచం వంక చూశాడు.

అంతే ! ! !

ఒక్క క్షణం కొయ్యబారిపోయాడు - కొయ్యబారిన ముసలి తండ్రిని చూసి.

'ఆ ! !'——

భార్య కూడా బయటకు వచ్చింది. రామభద్రుడి కళ్ళముందు లోకం మెసలింది. భార్యతో ఏమో చెప్పాడు. ఇద్దరూ కుక్కిమంచాన్ని శవంతో సహా అరుగు దించి గదిలోకి తీసుకపోయారు.

తండ్రి శవం వంక చూశాడు రామభద్రుడు.

చిరుగుల దుప్పటిలో కొయ్యబారిన శవం !

'నా నో్న... !'

'మావోం...' !

ప్రక్క యిళ్ల వాళ్లకు వినిపించేంత బిగ్గరగా ఒక్కసారే యిద్దరూ ఏడ్పు ప్రారంభించారు.

ఆశ్చర్యం ?

ఇద్దరి మనసుల్లోనూ ఎక్కడో ఆనందం కదులుతోంది—— యింత త్వరగా ముసలిపీడ విరగడయినందుకు.

వాళ్లూ, వీళ్లూ రావడంతో ఏడుపు మరింత పెంచబడింది.

* * * * *

తను కప్పుకున్న చిరుగుల దుప్పటి చూసేసరికి - ఎందుకో రామభద్రుడి గుండె ఝల్లుమన్నది.

'తను... తను... తప్పు సేసిండా... ముసిలి తండిరి కన్నాయం సేసేనా... నా సుకమే నే సూసు కున్నానా... అందుకే... అందుకే యిప్పుడిలా—— యిలా... తన కొడుకూ తనకు సేత్తున్నాడా... '

తను యవ్వనంలో తండ్రి గురించి చేసిన తప్పుకు యిన్నేళ్లకు రామభద్రుడు మనస్ఫూర్తిగా ఏడుస్తున్నాడు.

అందుకే ఏదైనా తనదాకా వస్తే తప్పు తెలియదన్నారు పెద్దలు

రామభద్రుడు దుప్పటితో కళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

'యీడు రేపో... మాపో కంబడి కొనకపోతే... కొనక పోతే... తనూ... తన తండిరి లానే... యీ చిరుగుల దుప్పట్లో... ట్లో...

ఆపై ఊహించలేక కళ్లు మూసుకున్నాడు.

అలసిన మనసు, శరీరము చలిగాలి కూడా విశ్రాంతి కోరుకున్నాయి.

ఏక్కడో మళ్ళీ కోడి కూసింది తెల్లవారబోతున్న హెచ్చరికతో,

రెండు రోజుల తర్వాత——

మధ్యాహ్నం భోజనం చేసి - ఆంజనేయస్వామి గుడి అరుగు మీద పిచ్చాపాటి కబుర్లు చెప్పకుని యింటికి తిరిగి వచ్చాడు రామభద్రుడు.

అరుగుమీద కూర్చుని బీడి ముట్టించుకో బోతున్న రామభద్రుని కళ్లు యింట్లో తలుపువారగానున్న చెక్కపెట్టెమీద నిలిచి పోయాయి.

అంతే !

మనసు ఆనందంతో వశము తప్పింది.

పెట్టె మీద క్రొత్త కంబళి !

బీడీ జేబులో వేసుకుని యింట్లోకి వెళ్ళి - క్రొత్త కంబళిని ఆప్యాయంగా స్పృశించాడు. గరకు గరకుగా - వెచ్చవెచ్చగా వుంది

ఆస్పర్శతోనే ముసలి మనసు ఆనందంతో పరవశించింది.

'అతు పైకలా కసురు కుంటాడుగాని... అడి మనసు నాకు తెలవదా... పాపం... ఆడి దగ్గరయినా యెంటనే కొంటానికి

సోమ్మెక్కడిది... అయితే నేటి నా కోసం కంబడీ కొనేసినాడు గదా... యెంతైనా ఆడు నా కొడుకూ... నేనాడి తండిరిని...' ఆనందదతో గొణుక్కున్నాడు రామభద్రుడు.

కొడుకే పిలిచి 'తీస్కో నానో—' అని యిచ్చేంత వరకు తీసుకో కూడదనుకున్నాడు.

చీకటి పడక ముందే కొడుకూ, కోడలు వచ్చారు.

ఆ తర్వాత ఊర్నుంచి వచ్చింది కోడలు తల్లి.

రామభద్రుని ఊరికే మాటవరుసకు పలుకరించినా - తన కూతురు, అల్లుడితో తెగ కబుర్లు చెపుతోంది ఆమె.

భోజనా లయ్యాయి.

'యిగో అత్తా... మామంచం వాకిట్లో యేత్తున్నా... యిగో కొత్త కంబడి... నీ కూత్రు సెప్పిందిలే నీక్కావాలని... అందుకే యివ్వాల మద్దినాల కొనేశా... సలికదా... కొత్త కంబడి యెచ్చ గుంటాది పడుకో—'

అంతే ?

ఆ తర్వాత రామభద్రుడికి యింకే మాటలూ వినిపించలేదు. ఊరకే పిచ్చివానిలా గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నాడు.

చూస్తుండగనే మంచమెక్కి - వెచ్చగా క్రొత్త కంబట్లోకి దూరుకుంది వియ్యపురాలు.

ఇంట్లో నుండి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

'మద్దినాల కొన్న కంబడి మా అమ్మకు నచ్చిందంట—' కోడలు గొంతులో సంతోషం.

'అది మీ అమ్మకేనే...'

'మరి మీ ముసలాడి కో...'

'ఓ సెర్రి మొగమా! ఆదికేలనే కంబడి, గింబడి... దుప్పటుంది కదా...' ఇక వినలేక విసురుగా చిరుగుల దుప్పటిని చెవుల మీదకు లాక్కున్నాడు.

రామభద్రుడు తన ఆలోచనలతో, బాధతో గమనించలేదు కాని వీధిలో ముసలి కుక్క కాలి గాయంలో బాధ పడుతూ, చలికి పడుకో లేక వూరికే దీనంగా మొరుగులోంది.

కొన్ని క్షణాల తర్వాత గూట్లోని పడుచుకుక్క వీధిలోని తల్లి దగ్గర కెళ్లింది, మూత్తో దాని ఒళ్లు నిమిరింది. నాలికతో గాయాన్ని నాకింది. కాడిస్తూ తల్లి కళ్లలోకి చూస్తూ ఏదో చెప్పింది.

రామభద్రుడు కళ్లు మూసుకున్నాడు బాధ, అవమానం మనసును దహిస్తుండగా... చలి శరీరాన్ని వేధిస్తుండగా.

కొన్ని నిముషాల తర్వాత కళ్లు తెరిచాడు.

గూట్లో వెచ్చగా ముసలి కుక్క.

చలిలో వీధి దీపం క్రింద పడుచు కుక్క.

ఆ దృశ్యం—

ఇన్నేళ్లుగా అర్థంకాని క్రొత్త జీవిత సత్యాన్నేదో తెలియ చెప్పింది రామభద్రునికి.

'మానవ నాగరికతా పరిణామాన్ని' చూసి చలి నవ్వుతున్నట్లుగా —ఈదురు గాలికి కొబ్బరి చెట్టు రెమ్మలు శబ్దం చేశాయి.